

— А, не бой се! азъ ту казана тогава,
Мокеръ, те съмъ, катъ камуреръ, геръ ази
едма не съмъ немилисити азъ и сиурънъ,
и не бързамъ, гакъ толкови; не искашъ
ни толкови на далече да ходя.

Самтъ тукъ стамъ тамъ, колкото да се разходимъ
ти ще видишъ азъ какъвъ съмъ лекъ всюдникъ

Но не слуша Караконого, не вярва,
не прислава, а още се обтига
и медемъ го, зе да върви да бѣга.

Сардинъ тогава, извикавъ ту азъ сѣрго:
"навържи се, те видишъ ли тава дредъвъ?"

Знаешъ ли ме тиде мене азъ кой съмъ?
Колко лесно сматканниъ да тѣгнемъ!
Съ едно само извикване бумекна.

Преклонилъ се Караконого, чинишъ гъръ даде
обуздалъ го съ яка розда отъ лико
какимъ ту се, възвездомъ го, но леко,
покарава го алашъ даешъ, каго нощъ-
тъи кокъръ си ний карали дѣлоишъ
Когатъ ловимъ и зелицигъ съ колагъ.
Прелинашъ дѣветъ гори високи,
прегизваши дѣветъ вѣди дълбоки.

И стигнашъ до Заливътъ Рогатинъ,
дѣто има дошъе такъвъ бѣдаишъ
съвъ бѣдѣрадъ прислужниши бѣдаишъ.

Дуръ-бакаидишъ сѣмъ тукъ да видишъ,
Караконого, на нѣдъ шѣмъ да идимъ.

Огарованъ отъ шѣмъа обвода
Караконого подумали въ урода:

Погли отъ тукъ и наредъ ги суръвакашъ
(гизмѣно до вѣдѣлъ погизмѣно)

